

aktivní službu vojenskou. Nežila tudíž st-lka se svým zemřelým druhem ve společné domácnosti plný rok a nelze ji proto podle shora cit. zákona přiznati důchod vdovský.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Zákon č. 142/20 v § 15 ustanovuje, že nárok na důchod vdovský má i družka, žila-li s mužem (§ 13) alespoň 1 rok nepřetržitě, nežli nastala událost zakládající nárok, anebo nežli muž nastoupil službu vojenskou. Zákon č. 142/20 upravuje dle § 1 požitky vál. poškozců světové války. Pojem vál. poškozence jest upraven v § 1 zák. ze 4. dubna 1919 č. 199 Sb., dle něhož považují se za vál. poškozence i příbuzní a pozůstalí osob sub lit. a) tohoto paragrafu naznačených. K těmto osobám patří dle § 1 lit. a) č. 1 státní občané, kteří ve světové válce konali voj. službu.

Z toho jest nutno souditi, že § 15 cit. zákona má na zřeteli pouze voj. službu konanou ve světové válce a nikoli akt. službu voj. vůbec. V tomto směru jest tedy stížnosti dáti za pravdu. Pro sporný nárok však nemůže stížnost z toho, že § 15 má pouze na zřeteli válečnou voj. službu, nic dovozovati.

Předpokladem pro vznik nároku st-lkou vzneseného jest, že žila s Josefem J. do počátku jeho voj. v á l e č n é služby nejméně 1 rok nepřetržitě ve společné domácnosti. Jest však zřejmo, že také narukováním muže k vykonávání aktivní (presenční) voj. služby spolužití s jeho družkou ve společné domácnosti se přerušilo a že okolnost, že muž svou dovolenou během voj. služby ztrávil u své družky, nelze považovati jako nepřetržitě pokračování faktického společného spolužití. Zákon vyžaduje nepřetržitě spolužití před nastoupením voj. služby, spatřuje tedy ve voj. službě porušení spolužití na tak dlouho, dokud služba ta trvá. Nemá tudíž pro sporný nárok významu okolnost, že J. ztrávil svou dovolenou během aktivní i válečné služby u st-lky, rovněž jest bez významu tvrzení, že st-lka byla nevěstou J-ovou a že k uzavření sňatku pouze proto nedošlo, ježto k tomu bylo zapotřebí zvláštního povolení úřadu.

Ježto st-lka nesporně nežila s Josefem J. aspoň 1 rok nepřetržitě ve společné domácnosti než nastoupil vojenskou službu ve válce, nejsou splněny podmínky § 15. Námitky jak vadnosti řízení tak i nezákonnosti nař. rozhodnutí jeví se bezdůvodnými.

Č. 5973.

Státní zaměstnanci (Podk. Rus): * Z usnesení ministerské rady z 22. prosince 1920, stanovícího zásady pro jednotný postup při ustanovování civilních státních zaměstnanců na Podk. Rusi, nevzchází státnímu zaměstnanci právní nárok na poskytnutí výhody dle části A-II. č. 3.

(Nález ze dne 19. října 1926 č. 20.658.)

V ě c: Karel S. ve V. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě o definitivní ustanovení a o podkarpatskou výhodu.

V ý r o k: Stížnost do rozhodnutí ze 17. prosince 1924 odmítá se jako nepřipustná; pokud směřuje proti rozhodnutí ze 17. června 1925, zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-I — dříve čekatel v berní službě na Mor. — byl roku 1921 přijat jako provisorní berní asistent do fin. služby v Podk. Rusi. Dnem 1. ledna 1924 byl jmenován definitivním berním asistentem a byla mu přiznána »podkarpatská výhoda« podle usnesení min. rady z 22. prosince 1920. — — — —

Rozhodn. z 29. pros. 1924 přiznal žal. úřad na základě zmocnění min. fin. z 9. prosince 1924 v souhlase s tímto zmocněním st-li ke dni jeho def. jmenování, t. j. ke dni 1. ledna 1924, požitky 1. stupně IX. hodn. třídy s tím, že pro příští postup do vyšších požitků bude platiti jako rozhodný den 1. leden 1924, takže do požitků 2. stupně IX. hodn. třídy postoupí 1. ledna 1926. Proti tomuto rozhodnutí podal st-I rozklad, dovozuje v něm, že do požitků 2. stupně IX. hdn. řídy má postoupiti nikoli dne 1. ledna 1926, nýbrž již dne 1. srpna 1925. Rozklad ten zamítnut rozhodnutím žal. úřadu ze 17. června 1925. — — — —

Stížnost namítá, že výrok úřadu nehoví jasnému ustanovení cit. zásad bodu A II. 3, dle něhož prý nemá se zaměstnancům ze státní služby v územích českých při jich def. ustanovení na Podk. Rusi dostati méně, než by vyplývalo z ustanovení bodu II. 1, t. j. zkrácení postupových lhůt dle zák. č. 541/1919 o 5 let. Dle náhledu stížnosti má tedy st-I po přiznání povinné výhody 5 roků — ježto ke dni 1. ledna 1924 měl započítatelné služby 6 roků 5 měsíců — postoupiti do 2. stupně IX. hodn. třídy již 1. srpna 1925 a nikoli teprve dne 1. ledna 1926.

Podle §§ 2 a 7 zák. o ss jest předpokladem stížnosti na nss, aby rozhodnutím správního úřadu byl porušen protizákonně konkrétní právní nárok st-lův.

Jde tedy o to, zda cit. ustanovení zásad pro úpravu osobních poměrů stát. zaměstnanců na Podk. Rusi, usnesené min. radou dne 22. prosince 1920, v odstavci A, II. 3 skýtá státním zaměstnancům právní nárok na přiznání posupu o 1 hodn. třídu a 3 stupně platové. Z doslovu ustanovení nároku takového dovoditi nelze. Praví-li se v cit. ustanovení, že zaměstnancům zde uvedeným může býti při jejich trvalém ustanovení na Podk. Rus přiznán co do požitků postup až o jednu hodn. třídu a 3 stupně služného, stanoví se tím jednak nejzazší hranice výhody, aniž se stanoví její minimum, jednak se ponechává úřadu na vůli, aby výhodu tu přiznal či nepřiznal. Nelze proto z cit. ustanovení odvozovati právní nárok na přiznání výhody, tím méně pak na přiznání v určité výměře. Pak tu však není zásahu do subj. práv st-lových, i kdyby byl přiznal úřad výhodu tu v menším rozsahu, než jak dle náhledu stížnosti zmíněné zásady připouštěly. Bylo proto stížnost v tomto bodě zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5974.

H o n e b n í p r á v o (Č e c h y): * Části souvisejícího společenstevního území honebního nelze přikázati jako enklávu ve smyslu 2. odst. § 5 hon. zák. česk., třebas byly obkličeny $\frac{2}{3}$ cizím honebním územím.

(Nález ze dne 19. října 1926 č. 20.779.)